

zakon v veljavo, z izrednimi stroški in izrednim delom (regulacijo vodnih tokov, zaščito zoper poplavo, izsuševanjem, namakanjem, drenažo, kolmacijo, zaščito zoper hudournike in na podoben umeten način) rodovitnost izboljša, se plačuje davek na dohodek še za 15 let po zvršetku del po katastrskem čistem dohodku, ki je obstojal do amelioracije.

Pravica do oprostite, odnosno olajšave, se pridobi s posebno prošnjo, ki se mora vložiti pri pristojnem davčnem oblastvu do konca leta, v katerem so nastali pogoji za oprostitev, odnosno olajšavo. Če se ta rok zamudi, ima to za posledico obremenitev z davkom za ves minul čas do konca leta, v katerem se je ta prošnja vložila.

Davek na dohodek od zemljišč obremenjena zemljišča. Plačuje ga oni, ki uporabljajo zemljišče kot svoje (poselnik, imetnik), če pa gre za užitek ali nasledstveni zakup, učivalec, odnosno nasledstveni zakupnik.

*

Cene in sejmska poročila.

Mariborski božični trg. Na mariborski božični trg dne 22. decembra so pripeljali špeharji na 102 vozov 317 zaklanih svinj. Kmetje so pripeljali 8 vozov sena, 2 voza otave, 1 voza slame. Seno je bilo po 120 do 140 D, slama po 70 do 75 Din.

Mariborsko sejmsko poročilo. Na svinjski sejem dne 14. decembra 1928 je bilo pripeljanih 116 svinj, cene so bile sledeče: Mladi prašiči 5—6 tednov stari komad 110 do 125 Din, 7—9 tednov stari 225 do 250 Din, 3—4 mesece stari 280 do 450 Din, 5—7 mesecev stari 480 do 540 Din, 8—10 mesecev stari 580 do 750 Din, 1 leto stari 1100 do 1400 Din, 1 kg žive teže 10 do 12.50 Din, 1 kg mrtve teže 16 do 18 Din. Prodalo se je 78 svinj.

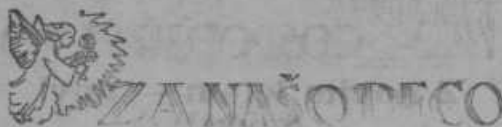

DOPISI

Sv. Marjeta ob Pesnici. Dne 4. dec. se je na prostoru med našo cerkvijo in župniščem zbrala zelo velika množica ljudi. Skozi naš kraj potujoči so radovedno vpraševali, kaj da pomeni to številno zbiranje. Ne le na žalnih oblekah, še bolj na resnih, tužnih obrazih je bilo čitati, da spremljamo k večnemu počitku nekoga, ki nam je bil zelo ljub in drag. Bil je to naš dobri prijatelj, naš stari znanec, naš mnogoletni mežnar in organist Janez Žunko. Pred hišo žalosti mu je domači pevski zbor zapel nagrobnico »Spomladi vse se veseli«. Nato smo v spremstvu treh gospodov duhovnikov prenesli truplo blagega pokojnika v cerkev, kjer se je vršila slovesna žalna služba božja z običajnimi mrtvaškimi molitvami. Vzdignili smo krsto in jo ponesli v nenavadno velikem številu pogrebcev na domače pokopališče, kjer smo opravili običajne nagrobne molitve. V imenu župljanov se je nato od rajnega poslovil naš gospod šolski upravitelj. Vse navzoče so polile solze, saj so se poslavljali od mežnarja, ki je nad 48 let neprenehoma deloval v tej fari. Zato pa je bil tako zelo priljubljen in rado ga je imelo vse, mlado in staro. Z njim pa smo dejali v grob tudi človeka, ki je poznal in vzel seboj polstoletno zgodovino cele naše župnije. Tudi na grobu so pevci zapeli žalostinko »Kaj jokate«. Naš

nepozabni prijatelj-mežnar, že več let nisimo imeli tako lepega pogreba, kot je bil tvoj! A še lepši ostane spomin nate, kajti slovo je bilo: V molitvi te ne zabimo nikoli.

Zamušani pri Sv. Marjeti nize Ptuja. Kruta smrt je posegla v našo vas. Dne 14. t. m. je utrgala nitko življenja vobče spoštovanemu Janazu Pignar. V ardo zvečer je popolnoma zdrav legel k počitku, v četrtek zjutraj se je vsula grozna žgalina v njegov trebuh. Bil je vzor krščanskih mož, star šele komaj 48 let ter zvesti pristaš naše SLS in naročnik »Slovenskega Gospodarja«. Zapustil je ženo in sedem neprekrbljenih otrok. Pogreb se je vršil v nedeljo, dne 16. t. m., katerega se je udeležila velika množina ljudstva. Vsi vaščani izkramo ostali družini globoko sožalje! Blagemu pokojniku pa naj sveti večna luč! — Istega dne sta popravljala tesarja občinsko brv na Pesnici. Ker je mrzlo, sta si zakurila. Po končanem delu sta baje pozabila pogasiti ogenj. Ob eni uri popoldne so šli otroci iz šole in našli ogenj ter rajali okrog njega, na kar se je užgalo krilo sedemletne deklice Cilike Tivadar. Otroci so v strahu pobegnili, tudi uboga Cilika vsa v plamenu je kričoč zbežala. K sreči je to zagledala dekla Barbara Lazar, katera je z vso silo skočila ubogi revici na pomoč, strgala gorečo obleko z nje ter jo gasila s krčinjem. Ako ne bi ta služkinja prišla, bi deklica zgorela do kosti. Stariši so zaprosili zdravniške pomoči, toda vse je bilo zaman. Deklica se je borila s smrtjo celih sedem ur in še isti dan zvečer ob devetih umrla. Pogreb se je vršil v nedeljo, dne 16. t. m., pod vodstvom gospoda nadučitelja. Vsi šolarji so spremljali rajno-k zadnjemu počitku in ji zapeli žalostinko v slovo.

Božiček je prišel.

Pri Tomanovih se je pojavila starčka Skrb in se ni hotela več posloviti. Poleg postelje, na kateri je ležala bolna mamica, je sedel oče mračnega obraza in sklenjenih rok. Denarja ni bilo v hiši, oče ni mogel na delo, kajti kdo bi bil pazil na petletnega Ivančka. Mati je težko sopela, Ivanček pa je stal pri oknu in je čakal — Božička. Vse je pozabil v nestrpnem pričakovanju. Vsak hip je vprašal očeta, če ne bo kmalu Božička in vsakokrat se je očetu in pa materi zdelo, kakor da bi jima bil kdo nož obrnil v prsih. Mamica je začela tiho plakatati, oče pa jo je zaman tolažil.

Nista opazila, da se je Ivanček izmuznil iz sobe. Stopil je na cesto in je gledal gori in dol, odkoder se bi prikazal Božiček. Naposled je pokleknil na zmrzla tla in je začel na glas moliti: »Božiček moj dragi, prosim Te, da mi ozdraviš ljubo mamico. Nič drugega ne zahtevam, nič si ne želim drugega. Prosim Te, usliši mojo prošnjo!«

Po cesti sta prišla dva gospoda, ki sta strme obstala in poslušala vročo željo Ivančkovo. Starejši se je obrnil proti mlajšemu in mu je rekel: »Glej, Stanko, tukaj se ti nudi prilika, da poskusiš svoje zmožnosti. Stopiva v hišo!« Poklicala sta Ivančka, naj jima pokaže pot. V sobi sta videla, da je res pletla Skrb svojo

strašno mrežo. Mlajši mož je stopil k postelji, od katere se je oče začuden in zmeden dvignil. Spoznal je v starejšem gospodu posestnika tovarne, v kateri je on delal, v mlajšem pa njegovega sina, ki je bil dovršil zdravniške študije.

Zdravnik je pregledal bolnico, napisal je recept in rekel, da bo sam poslal po zdravilo. Tovarnar se je med tem časom pogovorjal z očetom Tomanom. Izvedel je, da ta dela v njegovi tovarni in še marsikaj drugega. Stisnil mu je nekaj denarja v roko, potem pa se je obrnil proti Ivančku in ga je pohvalil za ljubezen napram mamici. »Gotovo ti bo Božiček kaj lepega prinesel, le počakaj ga, saj še ni pozno.« S temi besedami sta se gospoda poslovila.

Čez kako uro je prispel tovarnarjev sluga, prinesel je zdravila in veliko košaro, katero je izročil Ivančku z besedami: »Čuj, Ivanček, to mi je dal Božiček za tebe.« Nato je hitro odšel. Ivanček je plaho pogledal v košaro. Oj, kaka radost! Našel je tu novo kapo, rokavice, konjička in puško, mnogo sladkórkov in vse polno jabolk in hrušk. Na dnu košare so bile tudi lepe jaslice iz barvastega papirja, ki jih je oče postavil za mizo, vžadi pa prižgal majhno svečico, da so bile tako milo razsvetljene.

Ivančku se je tajalo srce radosti. Tekel je od postelje k mizi in se ni mogel načuditi darovom. »Kaj ne da, oče«, je rekel, »tisti mladi gospod je bil Božiček?« — »Božiček sicer to ni bil«, je odgovoril oče, »ali njega je poslal k nam na tvojo prošnjo ljubi Jezušček in mu je naročil, naj nam pomaga.«

*

Kaj je doživelo ravnilo.

Misliš si: »To itak že vem; pomagalo je izvršiti črte v zvezku in v risanki. Ravnilo je bilo pri igran most in bilo je tudi železnica, po kateri so se spuščali vagoni iz vžigalčnih skatljic in še mnogo kaj drugega.«

To je že res. Ravnilo pa je mnogo starjše od tebe. Mizar ga je napravil iz belega javorjevega lesa. Javor je bil tako star, kakor tvoj stari oče. Ko je bil ta še majhen otrok, je bil javor semensko zrnce. Majhen plod je visel na starem drevesu, gori na najvišji vejici. Visel je na tankem peclju, gugal se je sem in tja in je bil prirasel z bratcem iz istega cveta. Javorjevi plodovi so sami dvojčki; vsak ima dolgo, široko krilo, skoro kakor ptiček.

Krilati plod je rekel vetru: »Ponesi me s seboj! Potovati hočem v tužno in sicer si želim na dolgo potovanje po svetu.« Veter je zapihal, zapel je potovalno pesem in je odnesel plod daleč daleč proč, visoko tja gori na vrh gore. Tam je položil ta plod v mehki mah. Tukaj mu je ugajalo. Priden fantiček je bil javorjev plod; na spodaj je iztegnil koreninice, na zgoraj pa vejice in liste. S koreninami je pil javorček dež in roso ter je zaužil poleg tega še nekaj

prsti, ki je bila raztopljenjena v vodi. Z listi pa je pil zrak in solnčne žarke. Tvoril je v svoji notranjosti bel les, leto za letom nov obroč.

Ko je postal staro drevo, je pristopil gozdar. Pa je rekel drvarju: »O, kako lepo drevo je to! Posekaj ga in spravi les v mesto k mizarju in strugarju. Naj napravita za deco razne zanimive reči za božično obdarovanje, peresne škatle in druge stvari, možičke, pa tudi lepa ravnila.« — Tako je prišel javor v mesto in je prisostvoval božičnicam v sto in sto sobah. Povsod je povzročil veselje. Marsikdo bi si mogel dobiti pri njem lep zgled.

»Kaj se je pa zgodilo z dvojčkom tega javorčka?« vprašaš prav gotovo?!

Ta še stoji v gozdu, zeleni in cveti in nosi plodove. Ptiček si dela gnezdo na veji, veverica se ziblje na vejicah. K njemu bomo potovali lepoga poletnega dne in bodemo sedli v njegovo senco. Tam ti bom pripovedoval tudi o njegovem sorodniku, o sladkornem javorju v Ameriki. Ta ima dosti sladkornega soka v svojem deblu. Ljudje deblo navrtajo, sok priteče ven in mati kuha iz nje-ga sladkor. Od tega dobi potem otrok polno veliko žlico. Škoda, da ni ravnilo majhen sladkorni javor.

*

Otroška igra:

Iščimo prstan.

Prstan natakimo na dolgo vrvico in njena konca zvežemo. Otroci se postavijo v krog in vsakdo prime vrvico z roko. Prstan sedaj porivajo kolikor mogoče nevidno izpod roke do roke naprej in nazaj. Med tem pa vsi pojo:

sedaj ga ni več najti! Hop!
Sedaj ga ni več najti,

Pred začetkom igre izštejejo enega izmed otrok. Ta se postavi sredi kroga in pazi, kje bi bil prstan, ki gre izpod ene roke pod drugo. Ko zapojejo otroci: »Hop!«, morajo mirovati takoj vse roke in otrok iz srede kroga položi svojo roko na tisto, pod katero misli, da je prstan. Če se je zmotil in tam prstana ni, se začne igra iznova. Ko pa zaloti pravo roko, mora dotični otrok v krog, najditelj pa zavzame njegovo mesto izven kroga.

*

Smešnice:

Dobro opazuje. Tinček je videl prvilč ježa. Brž steče k materi in kliče: »Mati, zunaj na cesti je krtača, ki sama hodi!«

Ne more sedeti! Teta: »Dober dan, Karlček! Lepo, da si zopet enkrat prišel. Kar tam sedi!« — Karlček: »Ne morem, teta. Včeraj smo dobili izpričevala.«

Povod in učinek. Mati priteče v sobo, ker njen najmlajši sinček strašno kriči. »Kaj ste mu naredili, porodneži?« vpraša ostale otroke. — »Nič hudega, mati. Igramo se avto-

mate. Malček je moral požreti novec, zdaj pa čakamo na čokolado!«

Preveč uboga. Mati uči Mihca čestitko za strica: »... Torej še enkrat: Dragi stric, danes za Tvoj god —« — Mihec: »Torej še enkrat, dragi stric...« — Mati, nestrpna: »Ti si pa res pravi osel! Še enkrat!« — Mihec: »Ti si pa res pravi osel, dragi stric, danes za Tvoj god...«

Dobro jo je dal! Ančika je dobila lepo jabolko, Franček ne ve, kako bi ji ga izmamil. Naposled si domisli in reče: »Daj, Ančka, igrajva se zdaj Adama in Evo!« — Ančika: »Dobro, kako pa gre ta igra?« — Franček: »Ti daš meni jabolko, jaz pa ga pojem!«

Uganika:

Misli, kaj sem danes slišal: Dvajset tujcev je dospelo, nista bila dva enaka, vsak drugače tam je stal. Brez napak in hib so bili, le govoriti noben ni znal. Da bi mogli razumeti tujce vselej vsi ljudje, pet tolmačev so imeli, ki so rekli, kam in kje. To so bili učenjaki: prvi vam široko zijajo, drugi kriči kakor dete, tretji žvižga liki miška, kot voznik četrti kliče, peti pa dé kakor sova — to je bila njih umetnost. Krik in vik napolnil svet je in še danes tak glasi se. Kaj je to?

Pismo slovenskega misijonarja v Ameriki.

Do sem imel sv. misijone večinoma v takih naselbinah, kjer imajo slovenske župnije in slovenske duhovnike. Letošnjo jesen sem pa zašel tudi v one naselbine, kjer slovenskih duhovnikov ni. Tukaj vidi človek strašne stvari.

V nekem kraju sem našel na bolniški postelji starčka 85 let. V cerkvi in seveda tudi pri sv. zakramentih ni bil, odkar je prišel iz domovine. Zdaj se odpirajo pred njim vrata večnosti. Ljudje so mi pripovedovali, da ne mara ničesar slišati o Bogu in o posmrtnem življenju. S strahom sem šel tudi jaz k njemu. Siromak je komaj govoril. Ko ga opomnim malo na vero, je začel skoraj blazne-

ti. Poskušal sem na vse načine, da bi spravil vsaj eno pobožno misel v zakrknjeno, omagujoče srce, pa vse zastoj. Z veliko bolečino v svojem srcu sem ga moral zapustiti. Bilo mi je skoraj za obupati. Kako tudi ne! Na robu prepada ubogi starček, ali ga naj pustim, da se za večno zgubi v njem? Ono noč sem malo spal. Čes dva dni ga obiščem zopet. Ko pridem k njemu, mu podam samo roko in nič ne rečem. Nato začnem skrbne ogledovati hišo: po stropu, po tleh, po stenah — hodim iz ene sobe v drugo in vse pazljivo opazujem. Bolnik me začudeno pogleduje in me vpraša: »Gospod, kaj pa tako ogledujete?« — »O gledam, kje bi bil najprimernejši prostor, da bomo postavili mrtvaški oder«, mu odgovorim. — »Za koga? Kdo je umrl?«, vprašuje starček. — »Za Vas«, odvrnem. »85 let ste stari, smrt je pred vrati in mene je poslala notri.« — Oledenelo srce se začne tajati. S solzami v očeh me prosi za sv. spoved. Napravila sva lepo in natančno. Drugo jutro sem mu prinesel sv. obhajilo. Hiša je bila polna ljudi in vsi so jokali. Niti na dan nove sv. maše, ko sem prvokrat obhajal svojo ljubo mater, nisem s toliko zbranostjo in pobožnostjo molil: Corpus Domini nostrum! — kakor ono jutro. Mož je zdaj že v večnosti.

V istem kraju sem bil pri neki družini, kjer so imeli osem otrok; dva najmanjša: eden štiri leta, drugi pet let star, nista še bila krščena. Na vse moč prigovarjam očetu in materi, naj dasta otroka krstiti. Nazadnje sta obljubila: jutri jih pripeljemo v cerkev. Toda, ko sem še poslavljaj, mi pravi mati: »Gospod, nič ne bode, otroci nimajo obleke.« »Z Bogom«, rečem in odidem. Pa grem naravnost v trgovino in kupim za svoj denar obema otrokoma obleko, grem nazaj k družini ter rečem: »Tukaj je obleka, jutri bom otroka krstil.« — Misijon je bil v onem kraju zelo lep. Ko sem odhajal, je bilo na kolodvoru kakih 200 ljudi in so me za božje voljo prosili, naj zopet pridem.

V nekem drugem kraju sem bil: država Kansas, na zapadu severne Amerike. Tam niso ljudje že 25 let videli slovenskega duhovnika, pa je v naselbini kakih 300 slovenskih družin. Predno začnem misijon v cerkvi, moram vse družine prej osebno obiskati, drugače misijon nima po-

Družinska pratika

za leto 1929

je izšla in se dobiva po vseh knjigar-nah in trgovinah po celi Sloveniji v izredno lepi opremi in z zelo bogato vsebino. Cena komadu Din 5.— brez poštne.

Zahtevajte povsod le to edino našo „Družinsko pratiko“.

mena. Obiskoval sem jih celi teden od jutra pa pozno v noč, včasih do 11. ure ponoči. Vračal sem se vsaki večer domov — v samostan italijanskih benediktincev — s polno glavo, s polnimi ušesi in s krvavim srcem! Mnogi so me preklinjali, nekateri mi niso hoteli dati roke. Otroci stari okoli 20 let, ne vedo nič o Bogu, in mnogi niti krščeni niso. Pri prvem sv. obhajilu večinoma nobeden ni bil. Prav redki so. Mladina se poroča kar civilno. Krivi so seveda vsega tega zanikrni stariši, ki so prišli v Ameriko kruha iskat, našli so kruha dosti in še preveč, pa so izgubili Boga. Duhovnik, ki pride med to ljudstvo, bi moral imeti kamenito srce.

Prišel sem v neko hišo, kjer sta bivali dve ženski in trije možki. Strašen pogled! V hiši kakor v hlevu: ljudje živinski in blazni od same pi-jače in gnusnega življenja. Bežati sem moral in tam na nek plot sem se naslonil, da sem si malo odpočil.

V drugi hiši sem dobil bolanega moža — nakopal si je bolezen sam! Ko sem ga spomnil na Boga, je segel po revolverju, da me ustrelji. Ko sem mu rekel, da mi naredi veselje, ako me ustrelji, mu je roka omahnila.

V tem kraju sem bil poklican k materi, ki je ležala na smrtni postelji. Ko pridem v hišo, ni bilo ne mize, kamor bi bil postavil presv. Zakrament, ne križa, ne sveče. Mati leži na postelji in na ves glas joka. Na vso moč sem se trudil, da jo pomirim. Sprašujem jo po vzroku, zakaj joka. S težavo mi pove: »Poglejte nesrečno mater: Umiram, devet otrok imam in niti eden ni krščen. Gospod, krstite jih pred mojimi očmi in jaz bom lahko umrla!« Prej v življenju je žena zamudila, na smrtni postelji pa človek misli drugače. Ker so otroci že odrasli, jih brez poduka nisem mogel krstiti, pač pa sem jih sklical okoli materine smrtnne postelje, in vsi so umirajoči materi obljubili, da se bodo dali podučiti in krstiti. Žena je že umrla.

Nekaj družin v naselbini je pa tudi jako dobrih. One so mi bile v veliko tolažbo.

Bil sem zopet v drugi naselbini v državi Missouri. Imel sem veliko smolo, da sem naletel na jako slabo deževno vreme. Slovenci so raztreseni po kmetijah. Pota skrajno slaba. Pomisli samo na Zibiko! Neki Slovenec me je naložil na visoke gare, vpregel 20 let staro mulo, in tako sva se vozila tri dni obiskovat slov. družine, po blatu, po vodi, po gozdovih in mimo prepadov. Čisto po indijansko. Pred kakimi 50 leti so v onih krajih res še živeli Indijanci. Neko dopoldne sva zabredla v zelo globoko vođo, na dnu pa mnogo blata. Voz se začne pogrezati. Mula vleče in vleče, nazadnje vse potrga, — zbeži in naju pusti na sredi vode. Z veliko težavo sem se izkobacal iz močvirja, seveda ves moker.

Tri dni sem maševal v privatni hiši; tam sem tudi pridigal, spovedoval, obhajal. V hiši sem krstil tudi

16 otrok. Samo ena družina se ni nič približala.

Kakšnih 100 milj od tega kraja je druga slovenska naselbina, kakih 15 družin. V bližnjem mestu je angleška katoliška cerkev. Tja sem šel prosit, da bi smel v njej imeti svoje pobožnosti za Slovence. Radi so mi dovolili. Začel sem z obiskovanjem. Neki slovenski fant, 26 let star, me je vozil z avtomobilom od hiše do hiše. Raztresene so po 10 do 20 km narazen. Mladenič je prejel samo prvo sv. obhajilo, potem ni bil več ne v cerkvi, ne pri sv. zakramentih. Dobil sem ga slučajno kar na kolodvoru. Med potjo sva se vedno pogovarjala o verskih stvareh. Prišel je k sv. spovedi in ko sem odhajal, mi je na kolodvoru zatrjeval, da niti enkrat ne bo več opustil sv. maše in sv. zakramentov. Upam, da bo držal. Družine sva obiskala v enem dnevu vse. V župnišče sva prišla ob 10. uri. Ko prideva, nama pove gospod župnik, da je še ena družina, ki me želi videti, pa je oddaljena kakih 80 km. Ker je bil moj spremljevalec pripravljen, sem bil tudi jaz. Vozila sva se po strašnih gozdovih in jarkih. Okoli polnoči prideva do hiše. Kličeva, trkava, razbijava. Slednjič čujeva slabotni glas in počasno hojo. Vrata se odpro in majhen, čisto sključen starček stoji pred nama. Ko me zagleda in se prepriča, da sem slovenski duhovnik, poklekne pred mene in v solzah govori: »Gospod, 30 let Vas že čakam, in nocoj sem tako srečen, kar izpovedal se bom.« Starčka sem ginjen dvignil in sem mu rekel: »Oče, hitro se napravite, vzeli Vas bomo s seboj na avtomobil in Vas peljali v mesto, jutri bo v cerkvi slovenska služba božja, in pred sv. mašo boste lahko opravili sv. spoved.« Starčka oblijejo solze. — Nato ga vprašam: »Ali ste sami v hiši?« — »Ne«, mi odgovori, »imam sina, ki je poročen. Spijo že vsi, pa jih bom poklical.« Vsi pridejo k meni: sin star kakih 45 let, žena okoli 40 in štiri otroci. Vsi so bili zelo prijazni z menoj. Povabil sem vse na misijon. Pa mi pravi mladi gospodar: »Jako rad, toda povedati Vam moram, da še jaz nisem bil nikoli pri sv. spovedi in žena tudi ne. Poročena sva civilno in otroci niso krščeni.« — Pa jih začnem bolj natančno izpraševati. O vsem so dobro poučeni. Katekizem so mi pokazali, ki ga večkrat prebirajo. Otroci znajo precej dobro moliti. Sklenili smo: Jutri zjutraj pride po Vas avtomobil in vsi pridite v cerkev, da to stvar uredimo. Prišla sta oba k sv. spovedi. Nato je sledila poroka, po poroki sem krstil vse štiri otroke, med sv. mašo sta prejela oče in mati pa dva večja otroka prvo sv. obhajilo. Bil je to nad vse ganljiv prizor.

Tako sem Ti opisal malo razmer in malo težav, ki se v njih nahajam. Hudo je to, ker sem sam. Za tri duhovnike misijonarje bi bilo vedno dosti dela. Slovenski duhovniki na župnijah imajo že tako preveč dela. Siromaki so oni ljudje, ki nimajo duhovnikov. Hudo je tudi, da imajo

v onih krajih socijalistični agitatorji bogato setev in žetev, kjer ni pastirja, da bi čredo varoval pred pogubno pašo.

V splošnem moram reči: Ni vse za obsoditi, ni vse izgubljeno, kar je šlo v Ameriko. Pravijo, da je tukaj kakih 300.000 Slovencev. Nad polovico jih je dobrih, ki so ohranili vero svojih očetov in mater. Drugi so pa skoro popolnoma odpadli, večina ne po lastni krivdi. Glavni vzrok: pomanjkanje duhovnikov, pomanjkanje misijonov. Če narod gre v tujino, morajo za njim dobri duhovniki, drugače je narod izgubljen. In tega domovina ni razumela. Še zdaj bi se dalo mnogo storiti: od 45% bi lahko zmanjšali število izgubljenih na 30 ali celo na 20%. Pa sem sam in že skoro omagam. Moli za me!

Najlepše pozdrave!

Tvoj
P. Odilo Hajnšek.

*Najbolji pripomoček
za hranjenje slabe zaostale
in zahranane živine je priana
no:*

*Fejzakov olje za živino
ki se dobi samo pri:
Mo. Fejzaku
Zagreb, Funduličeva 12*

ZA RAZVEDRILO

Krava — tihotapec. Dva tihotapeca sta se menila, kako bi bolje pritiho-tapila iz Avstrije v Jugoslavijo saharin. Pa sta to-le pametno pogruntala: »Oblečeva se v kravjo kožo. Eden bo spredaj, drugi zadaj. Pa se bova lepo prepasla preko meje in srečno prenesla saharin!« In res sta tako storila. Lepo sta se pasla ob meji in korakala počasi naprej. Oni, ki je bil zadaj, pa je naenkrat pocukal tovariša spredaj: »Ti, hitreje stopi!« — Oni spredaj: »Kaj, ali gre kak finančar za nama?« — Oni zadaj: »Tisto sicer ne, ampak en divji bik leti za nama!«

Kdo si največ želi. Trije judje so ugibali, kdo si največ želi. Prvi je dejal: »Jaz si želim vse vreče, kar jih je na svetu in vse naj bi bile polne čistega zlata.« — Drugi je dejal: »Jaz pa si želim, da bi namesto vode bila v vseh morjih sama tinta in da bi s to tinto pisal in pisal, dokler se ne posuši, in toliko cekinov bi rad!« — Tretji je molčal. Ona dva sta že mislila, da sta ga posekala. Pa je naenkrat dejal: »Jaz pa želim, da bi se vajine želje izpolnile, da bi vaju pa takoj kap zadela in bi bil jaz edini vajin dedič!«

Kmet in modroslovec. Kmet je povprašal sina, ki je študiral modroslovje, kaj je to. Sin mu je povedal: